

Reka beguncev je neusahljiva.

Nevarnost napihnjenih balonov

Ivo Žajdela

Medijski propagandisti se ne ozirajo na realnost in resnico, še za lastno dostojanstvo jim je malo mar. Pravzaprav nam želijo življenje krojiti medijski aktivisti, ne novinarji, zavezani k realnemu prikazu življenja.

Ljudje vedno bolj živimo v namišljenih svetovih, kjer se ne zavedamo dovolj realnosti okoli sebe. Na mnogih področjih, posebno pa še v politiki in medijih, je to postala stalnica. Govorijo (in delajo) eno, in mnogi v tisto tudi verjamejo, potem pa se hitro izkaže, da je realnost drugačna. Zaradi tega je življenje, vsaj javno, vedno bolj soočenje želje z realnostjo, posledično pa poročanje medijev o aferah in polomih.

Že samo komentiranje izjav in dogodkov v enem dnevu bi zahtevalo za vsak dan komentar, za poglobljeno analizo pa še veliko več prostora. Zato naj le omenim nekaj tem.

Kdo je provokator? V soboto, 11. julija, je bila v Potočarjih pri Srebrenici, kjer pokopavajo

umorne iz masakra civilistov na območju Srebrenice pred 20 leti, velika obletna spominska slovesnost. Letos je bil slavnostni govornik predsednik Slovenije Borut Pahor. To, kar se je zgodilo, bi skoraj lahko napovedali. Razjarjena množica Bošnjakov je s kamenjem napadla srbskega predsednika vlade Aleksandra Vučića. Seveda nas je napad vse prizadel. Vučićev obisk Potočarjev je bil gotovo iskren in politično potreben. Toda zgodilo se je to, kar se v svetu politike dogaja po tekočem traku. Eno so izjave o pomiritvi in srečevanje politikov, kjer dajejo pomirjujoče izjave, nekaj povsem drugega pa je situacija, do katere je prišlo v Potočarjih, ko so razjarjeni Bošnjaki s kamenjem zasuli Vučića. Ta komentar je toliko lažji, ker se je

nekaj dni pred tem zgodilo dvoje. V Varnostnem svetu Združenih narodov je Rusija dala veto na resolucijo o Srebrenici zaradi omembe genocida, ki so ga Srbi storili nad Bošnjaki. V Srbiji so to potezo Rusije glasno pozdravili. Čez nekaj dni pa se srbski premier znajde med Bošnjaki v Srebrenici. Dva torka pred slovesnostjo je *Televizija Slovenija* prikazala dvodelni dokumentarec o pokolu v Srebrenici leta 1995 scenariista in režiserja Valentina Areha. Dokumentarec je bil odličen in seveda grozljiv. Koliko Slovencev ga je gledalo? Verjetno bolj malo, saj smo »mojstri«² zatiskanja oči pred resnico. Tisti, ki smo film gledali in ki o Srebrenici nekaj vemo, vemo predvsem to, da so se tam pred dvajsetimi leti dogajale strašne stvari.

In zdaj, kar vidim, kako je slovenski predsednik Borut Pahor vabil srbskega predsednika vlade v Srebrenico, oziroma kar vidim, kako je lebdel v namišljenem balonu pomirjanja in sprave.

Neskončnost »sojenja«² v Haagu

Po dogodku so vse oči uprte v storilce izgreda, prav nobeno oko pa ne v neskončno naivnost politikov. Zato še enkrat, hvalevredno je, če politiki dajejo pomirjujoče in pravne izjave na medsebojnih srečanjih, naivnost, če ne že izzivanje pa je, če s floskulami rinejo med ljudi, ki so v življenju izgubili vse, in to na najbolj hude načine. Pustite jih, da žalujejo, in to brez vas, kajti pretrpeli so strahote, za katere vi, ustvarjalci balonov z navideznimi svetovi, nimate pojma, da

obstajajo.

Seveda je to neskončna zgodba o izjavah politikov in drugih mnenjskih voditeljev (tudi novinarjev ali povezovalcev TV-poročil) o temah, kot so razdvajanje, delanje razdorov, pomiritev, sprava, ukvarjanje s preteklostjo, skrb za prihodnost ...

Eno so tovrstne izjave, večinoma izrečene zaradi partikularnih interesov njihovih izrekovalcev, drugo pa sta realnost in resnica ...

Veliko krivdo za bes Bošnjakov nosi tudi mednarodno sodišče v Haagu, ki že več let uprižarja »večno« sojenje zločincema Mladiću in Karadžiću. Kot da jih bolj kot sojenje zanima le še to, kako še nekaj let tam sedeti in vleči visoke plače.

Grška novodobna »drama«

T. i. novodobne grške drame ne gledamo samo zadnje mesece, niti ne zadnja leta, gledamo jo že dolgo, več desetletij. Ampak kot vedno zelo hitro pozabljamo. Kdo se še spomni podob iz Aten pred krizo, pred dvajsetimi ali desetimi leti. Kar pogosto so nas uredniki dnevnikov »osrečili« s prizori z atenskih ulic, kjer so se »demonstranti« spopadali z oklepljeno policijo. Toda ti »demonstranti« so bili v resnici levičarji, polni namišljenega protestništva, opranoglavci z idejami o »izkoriščanju«, »enakosti« in »solidarnosti«. V resnici pa gre že desetletja za množični pojav v Grčiji, ko je laže »demonstrirati« oz. se »boriti« z »izkoriščevalci«, kot pa biti zaposlen in delati. Seveda je v Grčiji organizacija države zelo šibka: malo se je delalo, veliko služilo, izogibanje davkom je bil nacionalni šport, trinajste in celo štirinajste plače samoumevnost in tako dalje

v neskončnost. Grška družba je razsuta že vsaj od časa, ko »so se« osvobodili izpod turške nadoblasti v 19. stoletju. Med drugo svetovno vojno je bila poleg Brozove in Kardeljeve Jugoslavije Grčija edina evropska država, kjer so se v času, ko je bila država okupirana, komunisti šli notranjo komunistično revolucijo proti političnim nasprotnikom. Vsaj od leta 1944 in do danes je postrevolucijski sindrom podoben jugoslovanskemu. Komunisti so prestopili ključno civilizacijsko mejo, začeli pobijati politične nasprotnike – seveda zato, da se polastijo njihovega premoženja in položajev –, potem pa se desetletja dolgo, še danes, sedemdeset let po prekoračitvi tiste velike meje, bojujejo z besedo in pogosto tudi z nasiljem, da zadržijo ali si priborijo nazaj pozicije, ki si jih niso prislužili z delom, ampak z neskončnim napihovanjem balona z veliko in tako privlačno zgodbo o »enakosti«, »pravičnosti« in »solidarnosti«. Ljudje naj sicer delajo, mi, politiki pa jih vodimo (hranimo) s floskulami, da se počutijo srečni (zadovoljeni), ko nas poslušajo.

Namesto novinarji aktivisti

Vsak, ki zna politično poštrevanjo vsaj do tri, ve, kdo je Siriza in kaj predstavlja. Tako močna levičarska stranka se je lahko pojavila le v Grčiji. Ko sem zapisal »levičarska«, sem seveda mislil na ideologijo stranke, ki ljudi navdušuje z leporečenjem in obljubami, ne pa z delom in odgovornostjo.

Evropa (Evropska zveza) je bila do Grčije vrsto let zelo popustljiva in ji je velikodušno pomagala. Zgodba o pohlepnih bančnih balonih pred krizo je seveda resnična, toda to niti približno ni

vsa zgodba, kot nam jo hočejo prikazovati ne le v Grčiji, ampak obilno tudi slovenski dominantni mediji. Pravzaprav tu lahko za hip zapustimo Grčijo in pogledamo slovenske medije, ki že dalj časa, posebej pa v tednih in dnevih pred podpisom sporazuma med Grčijo in EZ o nadaljevanju pomoči. Naši dominantni mediji, še posebej nacionalni radio, takoj za njim pa tudi *Televizija Slovenija* prek nekaj izbranih novinarjev, ki to sploh niso, ampak so politično-ideološki aktivisti skrajne levice (grške ali slovenske, vseeno je), ves čas, iz dneva v dan, bombardirajo slovenskega poslušalca in gledalca s skrajno prikrojeno podobo o pogajanju z Grčijo. Seveda je ključna, kot vedno, terminologija. Ves čas je govor o »varčevalnih ukrepih«. Ti seveda so, saj so vendar samoumevni (ne moreš si jemati pravice in trošiti več kot ustvariš). Toda predvsem je šlo tako pri tako razvpiti oz. obrekovani »trojki«, kot pri zahtevah Evropske zveze za ukrepe, ki pomenijo pot k urejanju grške države: od čim boljšega oz. učinkovitega delovanja državnih ustanov, pokojninskega sistema do grške raketne, ki se ji reče miselnost, da imaš samo pravice, obveznosti pa čim manj. Seveda morajo tudi marsikaj prodati, ker so se s svojo politiko življenja tako daleč zaplezali. Naši mediji so šli celo tako daleč, da so tiste dni pred Ciprasovim referendumom, ki ni nič drugega kot politični kriminal, kazali le Ciprasa in njegovo desno roko, nastopača Varufakisa, niti enkrat pa niso pokazali koga z drugega političnega pola, pa čeprav niso pozabili povedati, da je Grčija politično razdeljena (»razklana«). Nora pristranskost, s katero nas nacionalna radio in

televizija pitata vsak dan.

Slovenski »Grki« Zdaj pa tisto, kar je ob vsem tem najbolj osupljivo. Naši mediji nas že mesece vsak dan zasipavajo s propagando o Grčiji oz. o Grkih, ki so žrtev pohlepnih, nepopustljivih in nesolidarnih Evropejcev. Vse te mesece pa ni niti eden od teh novinarskih propagandistov (ali urednikov za njim) nič povedal o kontekstu, v katerem se dogaja grško izsiljevanje Evrope. Kaj pa Romunija, Bolgarija, Srbija, Makedonija, Kosovo, Črna gora, da o Bosni in Hercegovini sploh ne govorimo, in še bi lahko nadaljeval z naštevanjem evropskih družb. V vseh naštetih skupnostih živijo ljudje veliko slabše kot v Grčiji, pa nihče nič o njih. Niti ene besede. To je ta neskončna lahkotnost slikanja sveta, kjer poklicni propagandisti vsak dan ljudem vsiljujejo zlagane podobe, ki realnost in resnico puščajo kot najbolj raztrgano cedilo. Mimogrede, seveda našete družbe niso Grčija oz. Grki, ampak gre za kolikor toliko urejene družbe.

Ali vsi ti novinarski propagandisti sploh vedo, kako živijo ljudje v Sloveniji? Seveda je to retorično vprašanje. Ne vedo, ali pa je med njimi tudi kakšen, ki se dela neumnega. Zato naj jasno zapišem: v Sloveniji zelo veliko ljudi živi v revščini in zapostavljenosti. Res je, v Sloveniji ljudem ni treba, da so lačni, saj imamo Karitas in Rdeči križ, ustanovi, pri katerih lahko vsak dobi sredstva za skromno preživetje. (Včasih nam na kakšnem radiu vztrajno lažejo, da so v Sloveniji ljudje lačni, čeprav ob Karitas in Rdečem križu ni treba, da je kdor koli lačen.)

Toda levičarski balon je treba napihovati, če želijo, da bo ▶

Mladić v Srebrenici na predvečer velezločina

Neskončni grobovi Mladićevih žrtev

Umik Vučica iz Potočarjev

► obstajal. Če ga ne bodo nenehno polnili s skrajno prirojenimi informacijami, ga ne bo in leva politična scena bo oslajena. Saj veste, o čem govorim: o volilnih strategijah leve. Pravzaprav se čudim, da se zatekajo k tako neskončni in vseobsežni propagandi, ko pa dobro vedo, da je v Sloveniji desni politični prostor (ki si ga tako želijo nadvladati) že nekaj časa opustošen ...

Navidezna blaginja Evrope

Velika tema zadnjih let so tudi begunci. Kot vse druge tudi to proleži mediji, pri čemer sta najpomembnejša oba dominantna, nacionalna radio in televizija, obravnavajo zelo pristransko, kot da so podaljšana roka levičarskih politikov. Opravka imamo s političnih aktivizmom, preoblečenim v novinarska oblačila, to pa jim omogoča moč in samovoljno obnašanje uredniških politik obeh nacionalnih medijev. Problematiko beguncev nam prikazujejo, posebno s pomočjo zunanjih komentatorjev ali »strokovnjakov«, tako kot da moramo beguncem brezposojno pomagati. Nekateri celo govorijo, da bi jim morali odpreti posebne koridorje, da bi brez težav prihajali v Evropo. Pri tem se čudim neizmerni lahkotnosti takšnih izjav. Nobeden od teh govorcev ne pove nič o tem, kakšne so razmere po evropskih državah. Tu mislim na socialno strukturo, gospodarske in varnostne razmere. Evropske države v primerjavi z razmerami nekoč sicer živijo v blaginji, toda ta je v mnogočem le navidezna. Večina se jih sooča z brezposelnostjo. Mnoge so v času po drugi

svetovni vojni imele odprto politiko do iskalcev dela iz revnejših držav. Posledica tega je tudi, da se danes soočajo z napetostmi različnih kultur in tradicij, geotizirani prišleki (in njihovi potomci) z domorodci. Zaradi tega so varnostne razmere povsod na vedno večji preizkušnji.

Poleg tega imajo nekatere države probleme tudi s tako imenovanim romskim vprašanjem. Romska problematika je specifična, države jo že nekaj časa poskušajo reševati, vendar ostajajo nekatera pomembna področja nerešena (urejena naselitev, šolanje, zaposlitev). Vse to so velika in pomembna vprašanja.

Problematika novodobnih beguncev je specifična, saj je to reka, ki ne more usahniti. Prihajajo vedno nove skupine. Čim več bi jih kdo sprejel, več bi jih hotelo priti. Toda kam? Levičarji prek svojih novinarskih aktivistov povsem neodgovorno govorijo, da jih (pač) moramo sprejeti (rešiti) in pomagati. Tega, kako jim pomagati, že nihče več ne pove (ker ne ve). Nič pa, kot vedno, ne povedo o širšem kontekstu problematike, ki sem ga na kratko nakazal zgoraj.

Režim ali anarhija in nasilje

Ali ni zanimivo, da se ne govori kaj dosti o tem, kako se je svet spremenil v zadnjih letih? Na primer o problematiki t. i. arabskih pomadi. Spomnimo se, s kakšnih navdušenjem so mediji poročali o t. i. vstajah v Tuniziji, Egiptu, Libiji. Toda vsakemu, ki malo pozna te družbe, je bilo jasno, da bo nastali prazni prostor izkoristila agresivna ideologija

islamizma. Demokratične sile so atomizirane, močan je le tisti, ki se organizira s pomočjo ideologije, v tem primeru islama (islam je bil vedno neposredno vpet v politiko). Le v Tuniziji so se za zdaj nekako izvlekli, saj je bil hitro znova vzpostavljen državni aparat. V Egiptu je takoj zavlada Muslimanska bratovščina s svojim fundamentalizmom. Ker je vojska ostala močna, so jo kot totalitarno ideologijo in moč zatrli. V Libiji je po zrušenju Gadafijevega režima prišlo do razpada državne ureditve. V Siriji so t. i. upor proti režimu hoteli izkoristiti militantni muslimani in prišlo je do vsesplošnega spopada. Prazen prostor v Siriji in delu Iraka je zasedla sila, ki se formalno imenuje Islamska država ali kalifat. V resnici pa gre za roparsko tolpo, ki jo povezuje ropanje in psevdislam, navzven je pomemben drugi, v svojem bistvu pa prvi (ropanje in uživanje). Vse to je že dolgo vidno v Somaliji. To je ena od bistvenih sprememb sveta v bližini Evrope. Kaos, ki je nastal zaradi propada režimov (v Libiji Gadafijevega), izkoriščajo kriminalne skupine, ki masovno služijo z bedo ljudi. Njihove žrtve begunci iščejo boljše življenje pred bedo in nasiljem v Evropi. Seveda ne vedo, da je tu poleg blaginje še mnogo drugih stvari, ki jim niso naklonjene. Razen levičarjev in njihovih medijskih aktivistov.

Volivci leve Levičarji in tujci je že stara zgodba. Levičarji so življenjsko odvisni od tujcev. Na eni strani se borijo s tradicionalisti znotraj svojih družb (držav),

hkrati pa izražajo naklonjenost prišlekom iz tujih dežel, saj bodo potem posledično ti na volitvah glasovali zanje. Le pogledimo zgodovino levičarstva. Več kot sto petdeset let jo poznamo. Njena gonilna sila je obljuba o boljšem svetu oz. življenju. Ker pa jo je zelo težko uresničiti, so posegali po nasilju (revolucije in terorizem). Danes revolucij več ne morejo izvajati, zato se zatekajo k specifičnemu jeziku, sindikalnim protestom in demonstracijam (te so npr. v Grčiji stalnica). Do novih volivcev lahko pridejo predvsem s pomočjo beguncev oz. priseljencev.

Ker so levičarji po večini nevarni, jih zanima le trenutno življenje. Tega si lahko izboljšajo s svojimi agresivnimi zahtevami po vsakršnih pravicah (dolžnosti so le za druge). Pod navidezno pravico (solidarnostjo) za nikoli usahlo reko beguncev pa se skriva le ozek ideološko-politični interes.

Kako absurden je ta njihov svet, vidimo na primeru govorenja o kvotah (beguncev, ki naj bi jih sprejele države EZ). Pri tem pa nihče ne pove, da nimamo opravka z enkratno številko, ampak z neskončno reko.

Rad bi zapisal frazo: Res ne vem, kje živijo (naši) levičarji. Toda dobro vemo, kaj so. Sam vidim okoli sebe mnoge socialne oz. eksistenčne probleme, ti so nekaj metrov oddaljeni od mene ali povsod, kamor prideš danes v Sloveniji. Levičarji pa živijo v svojem na videz navideznem svetu, v resnici pa v večnem spopadu s tradicijo in mantro o pravicah, vse na račun sveta okoli sebe. ■

Grško levičarjenje – nasilje. Bolj kot delo in red v lastni državi jih zanimajo zahteve po pravicah ter spopad z »izkoriščevalci«.